

Vendim nr. 75, datë 18.06.2026
(V- 75/26)

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga: Fiona Papajorgji, Kryetare, Marsida Xhaferllari, Sonila Bejtja, Sandër Beci, Genti Ibrahimimi, Asim Vokshi, Marjana Semini, anëtarë, me sekretare Farisja Idrizaj, në datën 18.06.2026 mori në shqyrtim në seancë plenare mbi bazë të dokumenteve çështjen nr. 7 (R) 2025 të Regjistrisë Themeltar, që u përket:

KËRKUESE: **RAZIJE HOXHOLLI**, përfaqësuar nga avokati Arsen Baltëza, me prokurë të posaçme.

SUBJEKTE TË INTERESUARA:

STILIAN HOXHOLLI, në mungesë.

MURAT HOXHOLLI, në mungesë.

ERGI HOXHOLLI, në mungesë.

SHOQËRIA “ALBSIG” SH.A., përfaqësuar nga drejtori i përgjithshëm Muharrem Bardhoci.

BYROJA SHQIPTARE E SIGURIMIT, përfaqësuar nga drejtoresha ekzekutive Anila Hoxha.

ESMERALD XHAFA, në mungesë.

OBJEKTI: Shfuqizimi i vendimit nr. 00-2025-651, datë 19.02.2025 të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, si i papajtueshëm me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë.
Dërgimi i çështjes për rishqyrtim në Gjykatën e Lartë.

BAZA LIGJORE: Nenet 4, 17, pika 2, 18, pika 1, 33, pika 1, 41, pikat 1 dhe 2, 42, 131, pika 1, shkronja “f”, 134, pika 1, shkronja “i”, dhe 142, pika 1, të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë (*Kushtetuta*);
nenet 6 dhe 13 të Konventës Evropiane për të Drejtat e

Njeriut; neni 27 i ligjit nr. 8577, datë 10.02.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar (Ligji Organik i Gjykatës).

GJYKATA KUSHTETUESE

pasi dëgjoi relatoren e çështjes Marjana Semini, mori në shqyrtim pretendimet e kërkuases Razije Hoxholli (*kërkuesja*), e cila ka kërkuar pranimin e kërkesës, prapësimet me shkrim të subjekteve të interesuara, shoqërisë “Albsig” sh.a. (*shoqëria e sigurimit*) dhe të Byrosë Shqiptare të Sigurimit (*BSHS*), që kanë kërkuar rrëzimin e kërkesës, konstatoi mungesën e prapësimeve me shkrim të subjekteve të interesuara, Stilian Hoxhollit, Murat Hoxhollit, Ergi Hoxhollit dhe Esmerald Xhafës, si dhe diskutoi çështjen në tërësi,

V Ë R E N:

I

Rrethanat e çështjes

1. Në datën 06.07.2008 ka ndodhur një aksident automobilistik, si pasojë e të cilit kërkuessa është dëmtuar rëndë. Lidhur me këtë ngjarje, në datën 20.02.2009 Prokuroria pranë Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Elbasan ka regjistruar procedimin penal ndaj shtetasit Esmerald Xhafa, për kryerjen e veprës penale të shkeljes së rregullave të qarkullimit rrugor, të parashikuar nga neni 290, paragrafi 1, i Kodit Penal (*KP*). Gjatë hetimeve paraprake, organi procedues ka urdhëruar kryerjen e aktit të ekspertimit mjeko-ligjor, i cili, në përfundim të ekzaminimit të kërkuesses, në datën 06.07.2009 ka vlerësuar se dëmtimet e konstatuara hynin në kategorinë e plagosjeve të rënda. Po me vendim të organit procedues, në datën 03.09.2009 është kryer edhe ekspertimi auto-teknik për mekanizimin e ngjarjes dhe përcaktimin e përgjegjësisë, sipas të cilit shkak i aksidentit, me pasojë dëmtimin e kërkuesses, kishte qenë shkelja e rregullave të qarkullimit rrugor nga shtetasi Esmerald Xhafa.

2. Në datën 20.11.2009 çështja penale është dërguar për gjykim dhe në përfundim të shqyrtimit të saj Gjykata e Rrethit Gjyqësor Elbasan, me vendimin nr. 117, datë 28.02.2011, ka vendosur deklarinimin fajtor të shtetasit Esmerald Xhafa për veprën penale “Shkelja e rregullave të qarkullimit rrugor”, me pasojë plagosjen e rëndë të kërkuesses. Ky vendim ka marrë formë të prerë me vendimin nr. 768, datë 10.05.2012 të Gjykatës së Apelit Durrës.

3. Në datën 11.11.2013 kërkesja, nëpërmjet avokatit të saj, i është drejtuar shoqërisë së sigurimit me kërkesë për shpërblimin e dëmit, duke referuar, ndër të tjera, edhe kontratën për sigurimin e detyrueshëm të mjetit të drejtuar nga shtetasi Esmerald Xhafa. Në kushtet kur rezultonin paqartësi për shoqërinë siguruese të mjetit, kërkesa i është dërguar për trajtim BSHS-së. Kjo e fundit, pas shqyrtimit të kërkesës, me vendimin nr. 8330 prot., datë 03.10.2014, e ka refuzuar atë, me arsyetimin se ishte paraqitur jashtë afateve ligjore dhe, me shkresën nr. 8611 prot., datë 13.10.2014, i ka kërkuar shoqërisë së sigurimit, si subjekti ku ishte paraqitur fillimisht kërkesa për dëmshpërblim, t'i komunikonte kërkueses vendimin për refuzimin e saj.

4. Në vijim, në datën 11.09.2014, kërkesja, bashkëshorti i saj Murat Hoxholli dhe fëmijët e tyre Stilian Hoxholli dhe Ergi Hoxholli i janë drejtuar Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë me padi për shpërblimin e dëmit pasuror dhe jopasuror, si rezultat i dëmtimeve shëndetësore të pësura nga kërkesja në aksident. Gjykata e rrethit, me vendimin nr. 6424, datë 19.07.2016 (*vendimi nr. 6424/2016*), ka rrëzuar kërkesëpadinë, duke arsyetuar, ndër të tjera, se ajo ishte paraqitur tej afatit ligjor 3-vjeçar të parashikuar nga neni 115, shkronja “dh”, i Kodit Civil (KC).

5. Kërkesja dhe paditësit e tjerë në atë gjykim, Murat Hoxholli, Stilian Hoxholli dhe Ergi Hoxholli, kanë paraqitur ankim ndaj vendimit nr. 6424/2016 të gjykatës së rrethit, pas shqyrtimit të të cilit Gjykata e Apelit Tiranë, me vendimin nr. 1577, datë 15.11.2018, ka vendosur lënien në fuqi të vendimit të gjykatës së rrethit, me të njëjtin arsyetim.

6. Kundër këtij vendimi, në datën 17.12.2018, kërkesja dhe paditësit e tjerë kanë ushtruar rekurs. Ndërsa në datën 13.01.2025, përpara shqyrtimit të çështjes në dhomën e këshillimit, kërkesja ka paraqitur në Gjykatën e Lartë parashtrime me shkrim.

7. Për rekursin e kërkueses dhe të paditësve të tjerë, Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë, me vendimin nr. 00-2025-651, datë 19.02.2025, ka vendosur mospranimin e tij, me arsyetimin se nuk ekzistonin shkaqe nga ato të parashikuara në nenin 472 të Kodit të Procedurës Civile (KPC), të cilat e bënin të cenueshëm vendimin e gjykatës së apelit.

8. Në datën 21.07.2025, përmes shërbimit postar, kërkesja i është drejtuar Gjykatës Kushtetuese (Gjykata) me ankim kushtetues individual, sipas objektit, i cili, pasi është plotësuar sipas kërkesave të Ligjit Organik të Gjykatës, është regjistruar në datën 12.09.2025. Në vijim, në datën 23.10.2025, Mbledhja e Gjyqtarëve ka pranuar kërkesën për dorëheqje të një gjyqtari kushtetues. Në datën 28.10.2025 Kolegji i Gjykatës ka vendosur kalimin e çështjes për shqyrtim

në Mbledhjen e Gjyqtarëve, ndërsa në datën 10.11.2025 kjo e fundit ka vendosur kalimin e çështjes për shqyrtim në seancë plenare mbi bazë të dokumenteve.

II

Pretendimet në Gjykatën Kushtetuese

9. **Kërkuesja**, në mënyrë të përmbledhur, ka pretenduar se i është cenuar *e drejta për proces të rregullt ligjor*, e garantuar nga neni 42 i Kushtetutës, në drejtim të:

9.1. *Së drejtës së aksesit*, pasi gjykata e apelit nuk ka trajtuar dhe nuk u ka dhënë përgjigje pretendimeve kryesore të ngritura në ankim, ndërsa Gjykata e Lartë nuk ka marrë në shqyrtim dhe nuk ka vlerësuar shkaqet e rekursit, megjithëse ato përmbushnin kërkesat e nenit 472 të KPC-së në kohën e paraqitjes së tij.

9.2. *Së drejtës për t'u gjykuar nga një gjykatë e paanshme e caktuar me ligj*, pasi Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë nuk u ka dhënë përgjigje pretendimeve të ngritura prej saj në rekurs për momentin e fillimit të afatit të parashkrimit të padisë për shpërblimin e dëmit jashtëkontraktor, konkretisht nëse në rastin konkret ky afat fillonte nga dita kur asaj i kishte lindur e drejta e padisë (nga data 10.05.2012, kur vendimi penal kishte marrë formë të prerë) ose nga dita kur i ishte njoftuar praktika e vlerësimit të dëmit.

9.3. *Parimit të sigurisë juridike*, pasi për llogaritjen e afatit të paraqitjes së padisë për shpërblimin e dëmit jashtëkontraktor Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë nuk ka mbajtur në konsideratë qëndrimin e Gjykatës në vendimin nr. 66, datë 03.11.2024 (*vendimi nr. 66/2024*) për çështje të ngjashme dhe në vendimin njëses nr. 00-2024-1494, datë 15.04.2024 të Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë (*vendimi njëses nr. 1494/2024*). Moszbatimi i këtyre vendimeve ka sjellë si pasojë edhe cenimin e parimit të barazisë përpara ligjit.

9.4. *Parimit të barazisë së armëve dhe të kontradiktoritetit*, pasi Gjykata e Lartë nuk ka trajtuar shkaqet e rekursit dhe, në kundërshtim me ligjin material dhe jurisprudencën e saj, i ka vlerësuar si të ligjshme pretendimet e parashtruara nga pala e paditur.

9.5. *Standardit të arsytimit të vendimit gjyqësor*, pasi Gjykata e Lartë nuk ka kryer një vlerësim ligjor për pretendimet e ngritura nga ajo në rekurs, ndërsa vendimi i kësaj gjykate është tërësisht i paarsyetuar dhe i mungon analiza juridiko-ligjore.

10. **Subjektet e interesuara, shoqëria e sigurimit dhe BSHS-ja**, kanë paraqitur të njëjtat argumente, duke prapësuar në mënyrë të përmbledhur se:

- 10.1. Pretendimi për cenimin *së drejtës për t'u gjykuar nga një gjykatë e paanshme dhe e caktuar me ligj* është i pabazuar, pasi Gjykata e Lartë ka vepruar brenda kompetencave të saj ligjore.
- 10.2. Pretendimi për cenimin e *parimit të sigurisë juridike* është i pabazuar, pasi, në rastin konkret, rrethanat e faktit janë të ndryshme nga ato të trajtuara në vendimin nr. 66/2024 të Gjykatës. Që në datën e aksidentit kërkuesja dhe paditësit e tjerë e kanë ditur për dëmin e pësuar dhe shkaktuesin e tij, shtetasin Esmerald Xhafa, i cili është proceduar edhe penalisht. Afati ligjor 3-vjeçar i parashkrimit ka filluar në datën 20.11.2009, kur çështja penale është dërguar për gjykim, dhe në datën 11.09.2014, kur është depozituar kërkesëpadia në gjykatën e shkallës së parë, ky afat kishte kaluar.
- 10.3. Pretendimi për cenimin e *parimit të barazisë së armëve dhe të kontradiktoritetit*, është i pabazuar, pasi Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë ka shqyrtuar shkaqet e rekursit të paraqitura nga kërkuesja, për të cilin ka vlerësuar se nuk përmbushnin kriteret ligjore.
- 10.4. Pretendimi për cenimin e *standardit të arsytimit të vendimit gjyqësor* është i pabazuar, pasi vendimi i Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë e plotëson këtë standard. Vetëm fakti i mospranimi të rekursit të kërkueses nuk përbën shkak për cenimin e këtij standardi.

III

Vlerësimi i Gjykatës Kushtetuese

A. Për legjitimimin e kërkueses

11. Çështja e legjitimit (locus standi) është një ndër aspektet kryesore që lidhet me nisjen e një procesi kushtetues. Sipas neneve 131, pika 1, shkronja “f”, dhe 134, pikat 1, shkronja “i”, dhe 2, të Kushtetutës, si dhe nenit 71 të Ligjit Organik të Gjykatës, çdo individ, person fizik ose juridik, subjekt i së drejtës private dhe publike, mund të vërë në lëvizje Gjykatën për gjykimin përfundimtar të ankesave kundër çdo akti të pushtetit publik ose vendimi gjyqësor që cenon të drejtat dhe liritë themelore të garantuara në Kushtetutë. Ankimi kushtetues individual, në çdo rast, duhet të plotësojë kriteret kumulative të nenit 71/a të Ligjit Organik të Gjykatës, që lidhen me shterimin e mjeteve juridike, afatin e paraqitjes së kërkesës, pasojat negative të pësura në mënyrë të drejtpërdrejtë e reale dhe mundësinë për rivendosjen e së drejtës së shkelur.

12. Në këtë këndvështrim, kërkuësja, si individ, legjitimohet *ratione personae*, në kuptim të shkronjës “f” të pikës 1 të nenit 131 dhe shkronjës “i” të pikës 1 të nenit 134 të Kushtetutës, pasi ka qenë palë në procesin gjyqësor ndaj të cilit ka ngritur pretendime në këtë Gjykatë dhe ka interes të drejtpërdrejtë për vënien në lëvizje të këtij gjykimi kushtetues. Po kështu, ajo plotëson edhe kriterin e *shterimit të mjeteve juridike efektive*, në kuptim të nenit 131, pika 1, shkronja “f”, të Kushtetutës, pasi i është drejtuar Gjykatës me ankim kushtetues individual pas përfundimit të procesit gjyqësor në gjykatat e juridiksionit të zakonshëm dhe pasi ka shteruar në formë e në substancë mjetet e zakonshme të ankimit ndaj vendimeve të gjykatave më të ulëta. Për rrjedhojë, ajo nuk ka mjet tjetër juridik në dispozicion për mbrojtjen e të drejtave kushtetuese të pretenduara të cenuara përveç paraqitjes së ankimit kushtetues individual.

13. Për sa i takon legjitimitet *ratione temporis*, Gjykata vëren se subjektet e interesuara, shoqëria e sigurimit dhe BSHS-ja, kanë parashtruar se ankimi kushtetues individual është paraqitur jashtë afatit ligjor të parashikuar nga neni 71/a, pika 1, shkronja “b”, i Ligjit Organik të Gjykatës, pasi vendimi më i fundit në kohë i kundërshtuar, ai i Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, i është njoftuar kërkuëses nëpërmjet përfaqësuesit të saj në datën 21.03.2025, ndërsa ankimi kushtetues individual është paraqitur në Gjykatë në datën 23.07.2025.

14. Në kundërshtim nga sa subjektet e kundërshtuara pretendojnë, Gjykata evidenton se vendimi më i fundit i kundërshtuar, ai i Gjykatës së Lartë, mban datën 19.02.2025 dhe është njoftuar në adresën elektronike të përfaqësuesit të kërkuëses në datën 21.03.2025, ndërsa ankimi kushtetues individual është paraqitur nëpërmjet shërbimit postar në datën 21.07.2025, pra brenda afatit ligjor 4-mujor. Për rrjedhojë, Gjykata vlerëson se kërkuësja legjitimohet edhe *ratione temporis*, në kuptim të nenit 71/a, pika 1, shkronja “b”, të Ligjit Organik të Gjykatës.

15. Për sa i përket legjitimitet *ratione materiae*, Gjykata vëren se, pavarësisht se në objektin e kërkesës kërkuësja ka kundërshtuar vetëm vendimin e Gjykatës së Lartë, në përmbajtje ajo ka ngritur pretendime edhe për vendimin e gjykatës së apelit, duke parashtruar se këto vendime i kanë cenuar të drejtën për proces të rregullt në drejtim të së drejtës së aksesit, së drejtës për gjykim nga një gjykatë e paanshme dhe e caktuar me ligj, parimit të barazisë së armëve dhe të kontradiktoritetit, standardit të arsyetimit të vendimit gjyqësor, sikundër edhe parimit të sigurisë juridike dhe parimit të barazisë përpara ligjit, të garantuara nga nenet 42, 4 dhe 18 të Kushtetutës.

16. Në ankimin kushtetues individual kërkuësja ka pretenduar cenimin e parimit të sigurisë juridike dhe parimit të barazisë përpara ligjit, duke parashtruar se, për llogaritjen e

afatit të paraqitjes së padisë për shpërblimin e dëmit jashtëkontraktor Gjykata e Lartë nuk ka mbajtur në konsideratë qëndrimin e mbajtur nga Gjykata në vendimin nr. 66/2024 për çështje të ngjashme dhe vendimin njësoes nr. 1494/2024 të Kolegjit Administrativ.

17. Subjektet e interesuara, shoqëria e sigurimit dhe BSHS-ja, kanë prapësuar se ky pretendim është i pabazuar, pasi në rastin konkret rrethanat e faktit janë të ndryshme nga ato të trajtuara në vendimin nr. 66/2024 të Gjykatës.

18. Në jurisprudencën kushtetuese është theksuar se vlerësimi i mënyrës së zgjidhjes së çështjeve të ngjashme nga gjykatat e zakonshme bëhet rast pas rasti. Vetëm fakti që në një çështje tjetër është arritur në një zgjidhje të ndryshme, nuk mjafton për të provuar cenimin e parimit të barazisë, pasi çdo çështje paraqet veçoritë e saj faktike dhe provuese (*shih vendimet nr. 47, datë 11.06.2024; nr. 19, datë 21.03.2024; nr. 17, datë 23.03.2023 të Gjykatës Kushtetuese*).

19. Bazuar në këtë standard, Gjykata vëren se, në kundërshtim nga sa kërkuesja pretendon, si vendimi nr. 66/2024 i saj, ashtu edhe vendimi njësoes nr. 1494/2024 janë dhënë në rrethana të tjera faktike, të ndryshme nga rasti konkret. Kështu, në vendimin nr. 66/2024 të Gjykatës çështja penale ishte pushuar 2 herë nga organi i prokurorisë, pasi autori i aksidentit ishte identifikuar dhe shpallur fajtor rreth 7 vjet pas ngjarjes, ndërsa Gjykata e Lartë nuk kishte arsyetuar për palën kundërshtare ndaj së cilës duhej ngritur padia për shpërblimin e dëmit jashtëkontraktor, në kushtet kur përgjatë kësaj periudhe ajo kishte qenë e pamundur të përcaktohej nga prokuroria dhe gjykatat. Ndërsa vendimi njësoes u referohet pasojave ose dëmeve të ardhura nga paligjshmëria e veprimeve ose mosveprimeve të organeve publike dhe akteve administrative të nxjerra prej tyre. Për rrjedhojë, në kushtet kur çështjet kanë të bëjnë me situata faktike e ligjore të ndryshme, Gjykata çmon se pretendimet e kërkueses për cenimin e parimeve të sigurisë juridike dhe të barazisë përpara ligjit janë haptazi të pabazuara.

20. Për sa u përket pretendimeve të tjera, Gjykata vë në dukje se, në thelb, ato parashtrohen në kuadër të mosshqyrtimit nga gjykata e apelit dhe Gjykata e Lartë të thelbit të pretendimeve të saj, konkretisht momentit të fillimit të llogaritjes së afatit për ngritjen e padisë për shpërblimin e dëmit jashtëkontraktor.

21. Duke pasur parasysh natyrën e pretendimeve, të cilat parashtrohen në drejtim të së drejtës për proces të rregullt ligjor, si dhe pozicionin e funksionin e Gjykatës së Lartë si gjykatë ligji, në ushtrimin e të cilit ajo kontrollon jo vetëm mënyrën e zbatimit të ligjit material dhe procedural nga ana e gjykatave më të ulëta, por edhe respektimin e standardeve kushtetuese për

proces të rregullt, për shkak të natyrës subsidiare të kontrollit kushtetues, Gjykata vlerëson të analizojë çështjen në vijim në këndvështrim të së drejtës së aksesit substancial dhe standardit të arsyetimit të vendimit gjyqësor. Konkretisht, Gjykata do të analizojë nëse në vendimin e saj Gjykata e Lartë ka marrë në shqyrtim pretendimet e kërkuases për momentin e fillimit të llogaritjes së afatit për shpërblimin e dëmit jashtëkontraktor, si dhe nëse ka mbajtur qëndrim të shprehur në lidhje me to.

B. Për themelin e pretendimeve

B.1. Për cenimin e së drejtës së aksesit të lidhur me standardin e arsyetimit të vendimit gjyqësor

22. Kërkuësja ka pretenduar se gjykata e apelit nuk ka trajtuar dhe nuk u ka dhënë përgjigje pretendimeve kryesore të ngritura në ankim, ndërsa Gjykata e Lartë nuk u ka dhënë përgjigje pretendimeve në rekurs për fillimin e afatit të parashkrimit të padisë për shpërblimin e dëmit jashtëkontraktor. Në rastin konkret, ky afat fillonte në datën 10.05.2012, kur vendimi penal kishte marrë formë të prerë.

23. Subjektet e interesuara, shoqëria e sigurimit dhe BSHS-ja, kanë prapësuar se Gjykata e Lartë ka shqyrtuar shkaqet ligjore në rekurs të paraqitura nga kërkuësja, duke vendosur mospranimin për shkak të mospërmbushjes së kriterëve ligjore. Vetëm fakti i mospranimit të rekursit të kërkuases nuk përbën shkak për cenimin e standardit të arsyetimit të vendimit gjyqësor.

24. Neni 42, pika 1, i Kushtetutës parashikon se të drejtat kushtetuese dhe ligjore nuk mund të cenohen pa një proces të rregullt ligjor. Kjo dispozitë sanksionon të drejtën për gjykim, ku e drejta e aksesit, përfshirë të drejtën për të vënë në lëvizje gjykatën, përbën një aspekt të saj. E drejta e aksesit u garanton subjekteve të cenuara të drejtën t'i drejtohen një gjykate, e cila duhet të dëgjojë pretendimet e tyre dhe të shpallë një vendim pas një gjykimi të drejtë dhe publik (shih vendimet nr. 32, datë 03.11.2022; nr. 10, datë 12.04.2022 të Gjykatës Kushtetuese). Administrimi i mirë i drejtësisë fillon me garancinë që një individ të ketë akses në gjykatë për t'i siguruar atij të gjitha aspektet e një forme gjyqësore të shqyrtimit të çështjes. Kjo e drejtë e individit nuk përfshin vetëm të drejtën për të filluar një proces, por edhe të drejtën për të pasur, nga ana e gjykatës, një zgjidhje përfundimtare për çështjen, pasi aksesit në gjykatë duhet të jetë substantiv dhe jo thjesht formal (shih vendimet nr. 5, datë 22.02.2022; nr. 22, datë 29.04.2021; nr. 3, datë 23.02.2016 të Gjykatës Kushtetuese).

25. Në jurisprudencën e saj Gjykata ka theksuar se e drejta për të pasur një vendim gjyqësor të arsyetuar i garantohet individit nga nenet 42 dhe 142, pika 1, të Kushtetutës. Gjykata ka pohuar se arsyetimi i vendimeve është element thelbësor i një vendimi të drejtë. Funkcioni i një vendimi të arsyetuar është t'u tregojë palëve që ato janë dëgjuar, si dhe u jep mundësinë atyre ta kundërshtojnë atë (*shih vendimet nr. 19, datë 10.04.2025; 19, datë 07.07.2022; nr. 2, datë 11.02.2021 të Gjykatës Kushtetuese*). Sipas Gjykatës, arsyetimi i kufizuar i vendimeve të mospranimit të rekursit, si rregull, nuk cenon standardin e arsyetimit të vendimit gjyqësor, me kusht që në pjesën hyrëse të listohen shkaqet e rekursit dhe përderisa, në thelb, shpreh shkaqet e mospranimit të rekursit nga ana e kolegjeve të Gjykatës së Lartë gjatë shqyrtimit paraprak të tij në dhomën e këshillimit (*shih vendimet nr. 28, datë 10.03.2026; nr. 44, datë 04.06.2024; nr. 10, datë 07.03.2023 të Gjykatës Kushtetuese*).

26. Gjithashtu, Gjykata ka theksuar se është detyrë e gjykatave të juridiksionit të zakonshëm të vlerësojnë faktet dhe provat e administruara, si dhe të interpretojnë ligjin, ndërsa detyra e kësaj Gjykate është të shqyrtojë dhe të vlerësojë nëse gjatë procesit gjyqësor ka pasur shkelje të të drejtave kushtetuese, si dhe nëse zbatimi i ligjit ka qenë eventualisht arbitrar, në kuptimin që të bjerë ndesh haptazi me konceptin e gjykimit të drejtë të përcaktuar në nenin 42 të Kushtetutës (*shih vendimet nr. 3, datë 23.02.2016; nr. 42, datë 07.07.2014 të Gjykatës Kushtetuese*). Gjithsesi, Gjykata në çdo rast nuk vepron si shkallë e katërt gjykimi, por ajo ndërhyr atëherë kur gabimi ligjor ose faktik nga gjykatat e juridiksionit të zakonshëm është aq i dukshëm, sa një gjykatë e arsyeshme nuk mund ta kishte bërë ndonjëherë ose është i tillë që gjykimin e bën të padrejtë (*shih vendimin nr. 30, datë 29.05.2023 të Gjykatës Kushtetuese*).

27. Mbi bazën e standardeve të mësipërme, në rastin konkret, Gjykata do të verifikojë nëse, në respektim të parimit të subsidiaritetit, Gjykata e Lartë i ka kthyer përgjigje pretendimit me natyrë kushtetuese të kërkuases të parashtruar në rekurs për fillimin e llogaritjes së afatit për ngritjen e padisë për shpërblimin e dëmit jashtëkontraktor; nëse vendimi i mospranimit të rekursit të Gjykatës së Lartë është arsyetuar në mënyrë të qartë dhe të plotë, në përputhje me standardet kushtetuese dhe nëse i ka cenuar kërkuases të drejtën e aksesit.

28. Në rastin konkret, Gjykata vëren se kërkuësja dhe paditësit e tjerë e kanë vënë në lëvizje procesin gjyqësor për shpërblimin e dëmit jashtëkontraktor nga aksidenti, duke e ngritur si gjatë gjykimit në shkallë të parë (në kërkesëpadi dhe në aktin procedural “pretendime përfundimtare”), gjatë gjykimit në apel (nëpërmjet ankimit), ashtu edhe në rekurs për

pretendimin për fillimin dhe llogaritjen e afatit për ngritjen e padisë për shpërblimin e dëmit jashtëkontraktor nga data 10.05.2012, kur vendimi penal ka marrë formë të prerë.

29. Në interpretim të neneve 115, shkronja “dh”, dhe 120 të KC-së që përcaktojnë afatin 3-vjeçar të kërimit të shpërblimit të dëmit jashtëkontraktor, dhe momentin e fillimit të këtij afati, konkretisht fjalisë “nga dita kur i dëmtuari ka ditur ose duhej të dinte për dëmin e pësuar dhe për personin që e ka shkaktuar”, gjykata e rrethit ka vlerësuar se dijenia e kërkuësës për dëmin pasuror e jopasuror të pësuar nga aksidenti automobilistik i datës 06.07.2008 rezultonte e provuar, pavarësisht se në kushtet kur në këtë aksident ishin përfshirë dy mjete dhe kërkuësja ishte goditur nga automjeti që drejtohej nga tjetër shtetas, marrja dijeni për personin që kishte shkaktuar aksidentin kishte qenë e vështirë vetëm në momentin e ndodhjes së tij. Më konkretisht, dijenia rezultonte e qartë me: (i) regjistrimin në datën 20.02.2009 të procedimit penal në ngarkim të shtetasit Esmerald Xhafa; (ii) përpilimin e aktit të ekspertimit auto-teknik të datës 03.09.2009; (iii) dërgimin për gjykim në datën 20.11.2009 të çështjes penale në ngarkim të këtij shtetasi. Në kundërshtim nga sa kërkuësja dhe paditësit e tjerë pretendonin, afati i ngritjes së padisë nuk fillonte nga dita që vendimi penal kishte marrë formë të prerë, pasi ligji i posaçëm në fushën e sigurimit të detyrueshëm nuk e lidhte detyrimisht ngritjen e padisë për shpërblimin e dëmit me përfundimin e çështjes penale, në të cilën përcaktohej fajësia, ndërsa ky ligj dhe KC-ja nuk përcaktonin ndalime për ngritjen e këtyre padive pavarësisht çështjes penale ndaj personit shkaktar të dëmit. Në këtë situatë, sipas gjykatës, parashkrimi i padisë kishte filluar në vitin 2009 dhe afati 3-vjeçar kishte përfunduar në vitin 2012, duke u shuar në këtë mënyrë e drejta e kërkuësës dhe e paditësve të tjerë për kërkimin e shpërblimit të dëmit jashtëkontraktor (*shih faqet 8-10 të vendimit të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë*).

30. Gjykata e Apelit Tiranë ka lënë në fuqi vendimin e gjykatës së shkallës së parë, duke vlerësuar se padia duhej të rrëzohej si e paraqitur tej afatit ligjor. Sipas gjykatës së apelit, nisja e procesit penal, por edhe përfundimi i hetimit dhe dërgimi i çështjes në gjyq janë rrethana objektive në të cilat kërkuësja, si e dëmtuar nga vepra penale, mund të informohej për personin që u gjet përgjegjës për shkeljen e rregullave të qarkullimit rrugor. Kështu, çështja penale ishte regjistruar nga organi i akuzës në datën 20.02.2009 dhe ishte paraqitur për gjykim në datën 20.11.2009, ndërkohë që padia e kërkuësës për kërkimin e shpërblimit të dëmit jashtëkontraktor ishte depozituar në datën 11.09.2014, pra tej afatit 3-vjeçar të lindjes të së drejtës së padisë. Lidhur me pretendimin e ngritur në ankim nga kërkuësja, sipas të cilit paraqitja e padisë civile kushtëzohej nga vendimi penal i formës së prerë, duke filluar afati i parashkrimit në datën

10.05.2012, gjykata e apelit e ka gjetur të pabazuar, me argumentin se fakti që përgjegjësia civile buronte nga shkaktimi i dëmit, pavarësisht se në raste të caktuara mund të konkurronte edhe me përgjegjësinë penale për autorin, nuk varej nga përfundimi i procesit penal, i cili rregullohej nga e drejta penale. Po sipas gjykatës së apelit, nëse ligjvënësi do të kishte dashur të pengonte afatin e parashkrimit të padisë, duke e lidhur fillimin e tij me përfundimin e procesit penal, ose duke penguar ecjen e afatit të filluar nëpërmjet pezullimit, për shkak të zhvillimit të një procesi penal, kjo duhej të ishte parashikuar në KC (*shih faqen 13 të vendimit të Gjykatës së Apelit Tiranë*).

31. Kërkuesja dhe paditësit e tjerë (bashkëshorti dhe fëmijët e tyre) kanë kundërshtuar vendimin e gjykatës së apelit dhe në rekurs kanë ngritur pretendime për fillimin e llogaritjes së paraqitjes së padisë për shpërblimin e dëmit jashtëkontraktor nga dita që vendimi penal kishte marrë formë të prerë. Në vlerësim të vendimmarrjes së gjykatës së apelit, duke vënë në dukje se shkaqet e parashtruara nga kërkuesja në rekurs ishin të njëjta me ato të ngritura prej saj në ankim, në përfundim të shqyrtimit të çështjes në dhomën e këshillimit, Gjykata e Lartë ka konkluduar se gjykatat më të ulëta kishin respektuar normat procedurale dhe se në vendimmarrjet e tyre nuk konstatoheshin shkelje që çonin në pavlefshmërinë e procedurës ose të dhënies së vendimit gjyqësor. Po kështu, vendimet nuk ishin në kundërshtim me ndonjë vendim të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë ose të Kolegjeve të Bashkuara të Gjykatës së Lartë. Ndërsa pjesa e pretendimeve në rekurs që ngrinte çështje të vlerësimit të provave dilte jashtë juridiksionit rishikues të Gjykatës së Lartë (*shih paragrafët 19 dhe 20 të vendimit të Gjykatës së Lartë*).

32. Për sa më lart, Gjykata, duke iu referuar arsytimit të gjykatave të zakonshme, vëren se kërkuesja e ka ushtruar të drejtën e saj të paraqitjes së kërkesëpadisë, ku përmes një procesi gjyqësor, në të cilin janë përcaktuar faktet dhe është zbatuar ligji, është arritur në përfundimin se padia e saj ishte paraqitur jashtë afatit ligjor. Gjykata çmon se gjykata e shkallës së parë dhe ajo e apelit kanë vlerësuar drejt dhe mjaftueshëm për momentin kur fillon të llogaritet afati i parashkrimit të padisë për shpërblimin e dëmit jashtëkontraktor si rezultat i aksidentit, duke përcaktuar si moment të fillimit të afatit të parashkrimit të padisë momentin kur çështja është paraqitur për gjykim, duke rrëzuar kërkesëpadinë e kërkueses për shkak të paraqitjes së saj tej afatit ligjor. Gjykata vlerëson se kërkuesja, në cilësinë e të dëmtuarës nga vepra penale, kishte pasur ose duhet të konsiderohet se kishte dijeni për autorin që i ka shkaktuar dëmin ndaj shëndetit, të paktën që nga momenti që çështja është dërguar për gjykim, pra në datën 20.11.2009 dhe, për rrjedhojë, nga ky moment fillon të llogaritet edhe afati i parashkrimit të padisë, e cila duhet të ishte paraqitur deri në datën 19.11.2012. Në këtë linjë arsyetimi i

gjykatave të juridiksionit të zakonshëm, që kanë konkluduar se paraqitja e padisë së kërkueses është bërë në tejkalim të afatit të parashkrimit, sepse padia është paraqitur në datën 11.09.2014, pra 1 vit e 9 muaj tej afatit 3- vjeçar të parashkrimit të parashikuar nga neni 115 i KC-së, është i drejtë.

33. Po kështu, Gjykata vlerëson se përgjigjja që kanë dhënë gjykatat e juridiksionit të zakonshëm, për pretendimin se paraqitja e padisë civile kushtëzohej nga vendimi penal i formës së prerë, është e plotë dhe e qartë, sepse analizon se konkurrimi i përgjegjësisë penale për autorin, nuk e pengon atë në kërkimin e shpërblimit të dëmit në rrugë civile. Gjykata vëren se Gjykata e Lartë në analizë të vendimmarrjeve të këtyre gjykatave, duke bërë të vetin arsyetimin dhe analizën e tyre, me arsyetim të kufizuar *de plano*, ka vlerësuar se në rekursin e kërkueses nuk parashtroheshin asnjë nga shkaqet për të cilat ligjvënësi ka parashikuar ushtrimin e kompetencës së saj si gjykatë ligji. Në vlerësimin e Gjykatës, arsyetimi i Gjykatës së Lartë është në përputhje me standardin e arsyetimit të vendimit gjyqësor dhe jurisprudencën kushtetuese në këtë drejtim. Ai përmban të dhënat e palëve, objektin e gjykimit, mënyrën e zgjidhjes së çështjes dhe arsyetimin e përmbledhur të gjykatave më të ulëta, përfshirë, shkaqet dhe argumentet e paraqitura nga kërkuessa në rekurs, ndërsa në pjesën arsyetuese tekstin e plotë të nenit 472 të KPC-së, mbi të cilin Kolegji Civil i kësaj gjykate ka mbështetur vendimmarrjen e tij. Në këtë kontekst, në vlerësimin e Gjykatës, arsyetimi i kufizuar i Gjykatës së Lartë nuk bie në kundërshtim me standardin e arsyetimit të vendimit gjyqësor, për sa kohë ai shpreh, në thelb, arsyet mbi të cilat Kolegji Civil ka vendosur mospranimin e rekursit gjatë shqyrtimit paraprak në dhomën e këshillimit.

34. Në përfundim, Gjykata çmon se pretendimi i kërkueses për cenimin e së drejtës së aksesit të lidhur me standardin e arsyetimit të vendimit gjyqësor nuk është i bazuar, sipas arsyetimit të mësipërm të këtij vendimi, ndaj kërkesa rrëzohet.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese, në mbështetje të neneve 131, pika 1, shkronja “f”, dhe 134, pika 1, shkronja “i”, të Kushtetutës, si dhe neneve 72 e vijues të ligjit nr. 8577, datë 10.02.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar, me shumicë votash,

V E N D O S I:

1. Rrëzimin e kërkesës.

Ky vendim është përfundimtar dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.

Marrë më 18.06.2026

Shpallur më 15.07.2026

MENDIM PAKICE

1. Në gjykimin kushtetues të çështjes që i përket kërkueses Razije Hoxholli, me objekt shfuqizimin e vendimit nr. 00-2025-651, datë 19.02.2025 të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, si të papajtueshëm me Kushtetutën, ne, gjyqtarët në pakicë Sandër Beci dhe Marjana Semini, jemi kundër vendimit të shumicës që ka vendosur për rrëzimin e kërkesës së kërkueses për cenimin e së drejtës së aksesit të lidhur me standardin e arsytimit të vendimit, sepse Gjykata e Lartë i ka kthyer përgjigje pretendimit me natyrë kushtetuese të kërkueses të parashtruar në rekurs për fillimin e llogaritjes së afatit për ngritjen e padisë për shpërblimin e dëmit jashtëkontraktor. Në mbështetje të nenit 132, pika 3, të Kushtetutës dhe nenit 72, pika 8, të Ligjit Organik të Gjykatës, që parashikojnë publikimin e mendimit të pakicës së bashku me vendimin përfundimtar të Gjykatës, në vijim parashtrojmë argumentet që mbështesin qëndrimin tonë kundër.

2. Në vlerësimin tonë, vendimi i Gjykatës së Lartë, objekt ankimi kushtetues individual konkret, ka cenuar *të drejtën për proces të rregullt ligjor në drejtim të aksesit dhe të standardit të arsytimit të vendimit gjyqësor*, të garantuara nga nenet 42 dhe 142 të Kushtetutës.

3. Neni 42, pika 1, i Kushtetutës parashikon se të drejtat kushtetuese dhe ligjore nuk mund të cenohen pa një proces të rregullt ligjor. Kjo dispozitë sanksionon të drejtën për gjykim, ku e drejta e aksesit, përfshirë të drejtën për të vënë në lëvizje gjykatën, përbën një aspekt të saj.

E drejta e aksesit u garanton subjekteve të cenuara të drejtën t'i drejtohen një gjykate, e cila duhet të dëgjojë pretendimet e tyre dhe të shpallë një vendim pas një gjykimi të drejtë dhe publik (*shih vendimet nr. 32, datë 03.11.2022; nr. 10, datë 12.04.2022 të Gjykatës Kushtetuese*). Administrimi i mirë i drejtësisë fillon me garancinë që një individ të ketë akses në gjykatë për t'i siguruar atij të gjitha aspektet e shqyrtimit gjyqësor të çështjes, si dhe të drejtën për të pasur, nga ana e gjykatës, një zgjidhje përfundimtare për çështjen, pasi aksesit në gjykatë duhet të jetë substantiv dhe jo thjesht formal (*shih vendimet nr. 5, datë 22.02.2022; nr. 22, datë 29.04.2021; nr. 3, datë 23.02.2016 të Gjykatës Kushtetuese*).

4. Në jurisprudencën e saj Gjykata ka theksuar se e drejta për proces të rregullt ligjor përfshin edhe të drejtën për të pasur një vendim gjyqësor të arsyetuar, që i garantohet individit nga nenet 42 dhe 142, pika 1, të Kushtetutës. Arsyeimi i vendimeve është element thelbësor i një vendimi të drejtë. Funkcioni i një vendimi të arsyetuar është t'u tregojë palëve që ato janë dëgjuar, si dhe u jep mundësinë atyre ta kundërshtojnë atë (*shih vendimet nr. 19, datë 07.07.2022; nr. 2, datë 11.02.2021; nr. 3, datë 20.01.2017 të Gjykatës Kushtetuese*). Gjykata ka pohuar, po ashtu, se në rastet kur kërkuesi nuk merr përgjigje për pretendimet e tij me natyrë kushtetuese, për shkak të vendimit të mospranimit të rekursit, i cenohet jo vetëm standardi i arsyeimit të vendimit, por edhe e drejta e aksesit, si dhe e drejta e ankimit në kuptimin substancial, e parashikuar në nenin 43 të Kushtetutës (*shih vendimet nr. 23, datë 25.04.2023; nr.45, datë 03.07.2017 të Gjykatës Kushtetuese*).

5. Në analizë të vendimit të Gjykatës së Lartë, vërejmë se, ndërsa në të kanë gjetur pasqyrim pretendimet e ngritura nga kërkuesja në rekurs, nuk rezulton të jenë evidentuar pretendimet dhe argumentet e parashtruara prej saj në parashtresën me shkrim të paraqitur në datën 13.01.2025 (pra përpara seancës gjyqësore), ndonëse ky akt procedural është administruar rregullisht në dosjen gjyqësore. Në parashtresën me shkrim përpara Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë kërkuesja ka sjellë në vëmendje të asaj gjykate qëndrimin e mbajtur nga Gjykata në vendimin nr. 66/2024 dhe qëndrimin e mbajtur nga vetë Gjykata e Lartë në vendimin e saj njësores nr. 1494/2024, ku, ndër të tjera, për sa i përket *afatit të paraqitjes së padisë për shpërblimin e dëmit jashtëkontraktor shkaktuar nga paligjshmëria e veprimit ose e mosveprimit administrativ*, ka pohuar se vetëm në rastin kur për shkak të rrethanave është absolutisht e pamundur të identifikohet qartësisht organi publik, shkaktar i dëmit dhe për ngjarjen ka filluar një procedim penal që i pamundëson të dëmtuarit të zbulojë vetë në mënyrë të pavarur faktet me rëndësi për ngritjen e padisë për shpërblimin e dëmit jashtëkontraktor, fillimi dhe llogaritja e

afatit për ngritjen e padisë për shpërblimin e dëmit jashtëkontraktor kushtëzohet nga përfundimi i çështjeve të mësipërme me vendim gjyqësor të formës së prerë (*shih pikën 3 të paragrafit 91 të vendimit njësuës të Gjykatës së Lartë*).

6. Në këtë këndvështrim, ndonëse shumica ka argumentuar se Gjykata e Lartë në analizë të vendimmarrjeve të këtyre gjykatave, duke bërë të vetin arsyetimin dhe analizën e tyre, me arsyetim të kufizuar *de plano*, ka vlerësuar se në rekursin e kërkueses nuk parashtroheshin asnjë nga shkaqet për të cilat ligjvënësi ka parashikuar ushtrimin e kompetencës së saj si gjykatë ligji dhe se arsyetimi i saj është në përputhje me standardin e arsyetimit të vendimit gjyqësor, mendojmë se duke mbajtur në konsideratë edhe jurisprudencë kushtetuese, sipas së cilës të drejtat individuale, qoftë edhe të natyrës procedurale (në funksion dhe të garancive të të drejtave materiale), duhet të interpretohen gjithmonë në atë mënyrë që të jenë efektive (*shih vendimet nr. 56, datë 09.11.2023; nr. 6 datë 22.02.2022; nr. 5, datë 02.03.2011 të Gjykatës Kushtetuese*), Gjykata e Lartë në ushtrim të funksionit të saj si gjykatë ligji, duhej të kishte mbajtur një qëndrim të shprehur në drejtim të fillimit të llogaritjes së afatit për ngritjen e padisë për shpërblimin e dëmit jashtëkontraktor dhe t'u përgjigjej pretendimeve të kërkueses, duke arsyetuar në mënyrë të mjaftueshme nëse në rastin konkret: (i) barra e provës rëndonte në mënyrë të pavarur mbi vetë të dëmtuarin për të provuar fakte që nuk kanë thjesht natyrë civile, që lidhen me autorin, me veprimin ose me sjelljen që ka shkaktuar dëmin, e cila ngrihet në nivelin e sjelljes me natyrë penale; (ii) nëse neni 120 i KC-së e lidh fillimin e afatit të parashkrimit vetëm me momentin kur subjekti merr ose kishte mundësi të merrte dijeni mbi dëmin dhe autorin, ose formimi i dijenisë mbi ekzistencën e pretendimit civil lidhet në mënyrë të detyrueshme dhe kumulative edhe me kushtet e parashikuara nga neni 608 i KC-së për përgjegjësinë për shpërblimin e dëmit, të tilla si: ekzistenca e kundërligjshmërisë së sjelljes, e fajit dhe e lidhjes shkakësore midis veprimeve të shkaktuesit të dëmit dhe vetë dëmit; (iii) nëse marrëdhënia ndërmjet procedimit penal dhe nenit të 120 i KC-së duhet të analizohet në kuptimin e një varësie formale ndërmjet dy proceseve ose në funksion të ndikimit konkret që procedimi penal ka pasur mbi mundësinë reale të subjektit për të evidentuar dhe për të ushtruar efektivisht kërkimin civil; (iv) nëse në rastin e parashkrimit të padisë për shpërblimin e dëmit krahas kalimit të afatit ligjor tre vjeçar duhet të konkurrojë edhe humbja e interesit të të dëmtuarit në mënyrë që të mund të interpretohet automatikisht si pasivitet ose braktisje e së drejtës; (v) nëse gjente zbatim qëndrimi i parashtruar prej saj në vendimin njësuës nr. 1494/2024 ose vendimin nr. 66/2024 të Gjykatës, i cili është i detyrueshëm për zbatim edhe për

vetë Gjykatën e Lartë (pavarësisht se pretendimet për to janë ngritur nga kërkuesja në parashtresën e saj, për faktin se kur është paraqitur rekursi këto vendime nuk kishin hyrë ende në fuqi).

7. Ne, gjyqtarët në pakicë, vlerësojmë se kjo analizë do të ishte e nevojshme në përputhje edhe me parimet kushtetuese, jurisprudencën kushtetuese e praktikën njësuere të Gjykatës së Lartë, si dhe në drejtim të bazueshmërisë në themel të shkaqeve të rekursit që kishin të bënin me aspekte kushtetuese të procesit gjyqësor, me qëllim që kërkuesja të merrte një përgjigje për sa i takon interpretimit të ligjit material me pasojë në të drejtat substanciale individuale. Ky standard arsyetimi do të ruante ekuilibrin ndërmjet sigurisë juridike dhe mbrojtjes të të drejtave subjektive, duke shmangur si formalizmin mekanik që do të çonte në fillimin e afatit, pavarësisht mungesës së dijenisë së subjektit, ashtu edhe subjektivizimin absolut të momentit të dijenisë. Në këto kushte, në kuadër të rrethanave të rastit konkret, mospranimi i rekursit të kërkueses nga Gjykata e Lartë, duke u mjaftuar vetëm me parashtrimin në vendim të shkaqeve të rekursit dhe me arsyetimin *de plano* se këto shkaqe nuk janë nga ato të parashikuara nga ligji, pa u dhënë përgjigje të arsyetuara pretendimeve me natyrë kushtetuese, të çon në përfundimin se zbatimi i ligjit nga ajo është i paplotë dhe vë në dyshim të drejtën e procesit të rregullt ligjor në aspektin e aksesit të lidhur edhe me standardin arsyetimit të vendimit gjyqësor.

8. Në këto kushte, për sa më sipër, nuk pajtohem me qëndrimin e mbajtur nga Gjykata në çështjen konkrete për rrëzimin e ankimit kushtetues individual të kërkueses dhe jemi të mendimit se vendimi nr. 00-2025-651, datë 19.02.2025 i Gjykatës së Lartë duhej të ishte shfuqizuar, pasi cenon procesin e rregullt ligjor në aspekt të aksesit të lidhur me standardin e arsyetimit të vendimit gjyqësor, të garantuar nga neni 42 i Kushtetutës.

Anëtarë: Sandër Beci, Marjana Semini.